

Sygn. akt II K 668/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 stycznia 2021 roku, 7 kwietnia 2021 roku, 19 maja 2021 roku

sprawy M. K.

syna M. i B. z domu J.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w nocy z 29 czerwca 2018 roku na 30 czerwca 2018 roku w N. przy ul. (...) w zamiarze kradzieży mienia na szkodę G. i K. H. usiłował dokonać włamania używając bliżej nieustalonego narzędzia metalowego dokonał włamania do garażu budynku mieszkalnego wyłamując zabezpieczenie bramy garażowej dostał się do jego wnętrza jednak zamierzonego celu nie osiągnął z przyczyn od siebie niezależnych, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6-ciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne zasądzonej wyrokiem (...)sygn. akt (...)

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64§1 kk

I. w ramach zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia uznaje oskarżonego M. K. za winnego tego, że w nocy z 29 czerwca 2018 roku na 30 czerwca 2018 roku w N. wdarł się do garażu położonego w bryle domu jednorodzinne stanowiącego własność G. i K. H. tj. występku z art. 193 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 193 k.k. wymierza oskarżonemu M. K. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu M. K. dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego – opisanego szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I/579/20/P pod pozycją 1;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 140 (stu czterdziestu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 668/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych			

<p>czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. K.	M. K. w nocy z 29 czerwca 2018 roku na 30 czerwca 2018 roku w N. wdarł się do garażu położonego w bryle domu jednorodzinnego stanowiącego własność G. i K. H.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
G. i K. H. mieszkają w domu jednorodzinnym położonym przy ulicy (...) w N.. W suterynach tego budynku znajduje się garaż samochodowy.	<p>Zeznania świadka K. H. k. 3 -4, 199-200</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 7, 200</p>		

<p>W przedmiotowym garażu właściciele tego domu trzymają swój samochód marki A. (...) oraz szereg elektronarzędzi czy innych drobnych ruchomości.</p>	<p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia k 9-10</p> <p>Dokumentacja fotograficzna k. 11-18</p>		
<p>29 czerwca 2018 roku G. i K. H. wrócili do swojego domu około godziny 22:00. Po przyjeździe do swojej posesji zaparkowali samochód w garażu. Następnie zamknęli bramę garażową za pomocą metalowego rygla i udali się na spoczynek nocny, który to nie był w żaden sposób zakłócony.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1-2</p> <p>Zeznania świadka K. H. k. 3 -4, 199-200</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 7, 200</p>		
<p>Gdy K. i G. H. spali, na teren ich garażu dostał się poprzez wyłamanie metalowego rygla M. K.. Oskarżony wziął leżącą w garażu kurtkę G. H. i wszedł z nią do środka pojazdu. W samochodzie tym zgubił posiadany przez siebie telefon komórkowy. Następnie nie dostrzeżony wyszedł z przedmiotowego pomieszczenia nie zabierając ze środka żadnej rzeczy</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1-2</p> <p>Zeznania świadka K. H. k. 3 -4, 199-200</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 7, 200</p> <p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia k 9-10</p> <p>Dokumentacja fotograficzna k. 11=18</p> <p>Protokół oględzin telefonu komórkowego l. 22-23</p> <p>Notatka urzędowa k. 24</p> <p>Protokół oględzin telefonu marki LG k. 86-87</p> <p>Dane od firmy (...) k. 110-111, 115</p> <p>Zeznania świadka J. P. k. 133-,201</p> <p>Zeznania świadka A. K. k. 150, k.235</p>		

<p>30 czerwca 2020 roku K. H. około 9:00 opuściła swój dom z zamiarem udania się do pracy. Gdy wyszła na podwórko swojego domu dostrzegła, iż brama garażowa jest w sposób nienaturalny uchylona. Fakt ten wzbudził jej podejrzenia i pokrzywdzona zdecydowała się wejść do garażu. W garażu K. H. nie znalazła żadnych śladów szabrowania. Wszystkie rzeczy leżały w niezmiennych pozycjach, poza kurtką jej męża, która znajdowała się w samochodzie.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1-2</p> <p>Zeznania świadka K. H. k. 3 -4, 199-200</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 7, 200</p> <p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia k 9-10</p>		
<p>Wówczas K. H. zdecydowała zawołać męża. Gdy G. H. wszedł na teren garażu, przystąpił on do kontroli stanu ruchomości pozostawionych w tym pomieszczeniu. Po dokładnym sprawdzeniu garażu pokrzywdzony nie stwierdził żadnych ubytków w swoim mieniu. Jednakże w nieopodal dźwigni do hamulca ręcznego pokrzywdzony zauważył telefon komórkowy marki LG nie będący własnością jego i żony. Po tym fakcie pokrzywdzeni mieli pewność, iż ktoś przedmiotowej nocy był w ich garażu i postanowili o tym fakcie poinformować policję.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1-2</p> <p>Zeznania świadka K. H. k. 3 -4, 199-200</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 7, 200</p> <p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia k 9-10</p> <p>Dokumentacja fotograficzna k. 11=18</p>		

<p>Przedmiotowy telefon komórkowy marki LG w chwili zdarzenia znajdował się w posiadaniu M. K., który jeszcze rzeczonyj nocy dzwonił do swojego znajomego z B. o imieniu J..</p>	<p>Protokół oględzin telefonu komórkowego l. 22-23</p> <p>Notatka urzędowa k. 24</p> <p>Protokół oględzin telefonu marki LG k. 86-87</p> <p>Dane od firmy (...) k. 110-111, 115</p> <p>Zeznania świadka J. P. k. 133-,201</p> <p>Zeznania świadka A. K. k. 150, k.235</p>		
<p>M. K. ma w chwili obecnej 26 lat. Oskarżony jest kawalerem nie mającym nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony nie leczył się neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. W chwili wniesienia aktu oskarżenia M. K. przebywał w Zakładzie Karnym w N., po wyjściu z tej jednostki M. K. zadeklarował pobyt w miejscu swojego zameldowania tj. ul. (...) w N.. Oskarżony nie posiada żadnych nieruchomości, ani też wartościowych rzeczy ruchomych. M. K. jest osobą wielokrotnie karaną. Dotychczasowa kryminalna aktywność M. K. skupiała się wokół przestępczości przeciwko mieniu – 5 z 7 dotychczasowych skazań. Wobec M. K. stosowano dotychczas różnego rodzaju oddziaływania penalne. Niemniej jednak oddziaływania natury</p>	<p>Notatka o oskarżonym k. 46</p> <p>Karta karna k. 81-84</p> <p>Odpis wyroku w sprawie (...)</p> <p>Dane o stanie majątkowym k. 85</p>		

<p>wolnościowej nie przynosiły zamierzonych efektów, albowiem oskarżony M. K. uchylał się od wykonywania orzeczonych grzywien czy kar ograniczenia wolności, co każdorazowo kończyło się orzeczeniem kary zastępczej pozbawienia wolności. Do tego oskarżony M. K. przebywał już w warunkach zakładu karnego, gdzie spędził już ponad 2 lata.</p>			
<p>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>		<p>W sprawie nie wykazano, iż M. K. działał w zamiarze zaboru cudzych rzeczy ruchomych – ogół materiału dowodowego - rozważania w tej kwestii znajdują się w części 3 uzasadnienia</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania świadka K. H.	<p>Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka K. H.. Przedmiotowe depozycje procesowe jawiły się jako jasne, spójne i logiczne. Świadek w sposób przekonujący opisała spostrzeżone przez siebie okoliczności faktyczne mające znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Przede wszystkim K. H. w sposób stanowczy zeznała, iż z całą pewnością zamknęła wraz z mężem bramę garażową, przed udaniem się na spoczynek nocny. Po drugie świadek dokładnie zrelacjonowała sposób ujawnienia w ich zabudowaniach osoby trzeciej. Co szczególnie istotne dla obranej przez Sąd kwalifikacji prawnej K. H. będąc słuchana na rozprawie głównej oświadczyła, iż brak było w garażu jakichkolwiek śladów szabrowania, szukania wartościowych rzeczy. Świadek podała także, iż jedynym przedmiotem, który zmienił miejsce położenia była kurtka jej męża, która została przez sprawcę wniesiona do samochodu. Co więcej również sam samochód miał nie posiadać żadnych śladów świadczących o próbie jego bezprawnego uruchomienia. Świadek także w sposób</p>	

kategoryczny oświadczyła, iż nie byli obudzeni w nocy przez jakiegokolwiek hałasy. Do tego K. H. zaprzeczyła jakoby miała jakiegokolwiek związek z telefonem znalezionym w samochodzie marki A. (...). Sąd Rejonowy oceniając zeznania K. H. nie dostrzegł w ich treści jakiegokolwiek sprzeczności zarówno o charakterze wewnętrznym jak i zewnętrznym. Dane podane w owych depozycjach w całości korespondują także z oświadczeniami wiedzy G. H. czy danymi wynikającymi z czynności oględzin miejsca zdarzenia. Do tego w niniejszym procesie nie ujawniły się żadne okoliczności, które to podważałyby bezstronność tego świadka. Przeciwnie K. H. jest dla oskarżonego M. K. osobą zupełnie obcą. Także sposób składania przez nią depozycji procesowych nie daje podstaw do stwierdzenia jej szczególnego zaangażowania emocjonalnego w niniejszą sprawę. Nadto trzeba podkreślić, iż świadek zeznawała swobodnie, odpowiadając rzeczowo na pytania przewodniczącego i obecnego na sali rozpraw prokuratora. Natomiast mniejsza szczegółowość jej zeznań artykułowanych w trakcie rozprawy głównej

		jest zrozumiała biorąc pod uwagę, iż datę zdarzenia od daty pierwszej rozprawy dzieliło prawie 30 miesięcy. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał zeznania K. H. za wiarygodne i w pełni przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.
Zeznania świadka G. H.	Podobnie brak było podstaw do podważenia oświadczeń wiedzy złożonych przez G. H.. Również ten świadek w toku tego procesu zeznawał w sposób konsekwentny. W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę, iż także ten świadek dokładnie sprawdzając stan garażu nie spostrzegł śladów jego przeszukiwania. Co więcej jedynym przedmiotem w tym pomieszczeniu, który zmienił miejsce położenia miała być jego kurtka. Świadek G. H. podobnie jak jego żona zeznał, iż w nocy nie został obudzony przez jakiegokolwiek odgłosy. Równocześnie świadek ten zastrzegł, iż nigdy wcześniej nie widział telefonu znalezionego w jego samochodzie, który był użytkowany tylko przez jego i jego małżonkę. W przedmiotowej sprawie nie zmateriałizowały się przesłanki podważające zaufanie do bezstronności świadka. Świadek ten zeznawał w sposób szczerzy, obiektywny. Co	

ważne G. H. swoje oświadczenia wiedzy ograniczył tylko i wyłącznie do faktów, odnośnie których posiadał bezpośrednią wiedzę. Nadto należy zważyć, iż świadek w sposób pewny podał, iż przed pójściem spać zamknął przedmiotowy garaż. Jednocześnie świadek kategorycznie stwierdził, iż pomimo obecności w tym garażu wartościowych ruchomości przedmiotowej nocy z tego miejsca nic nie zginęło. Zeznania tego świadka korespondują z danymi wynikającymi z zeznań jego żony oraz wyników czynności oględzin miejsca zdarzenia. Stąd też także ten dowód przyczynił się do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Zeznania świadka J. P.

Sąd Rejonowy posiłkowo skorzystał także z depozycji złożonych przez świadka J. P.. W tym zakresie należy wskazać, iż świadek potwierdził, iż rzeczona karta sim, która została ujawniona w zgubionym przez sprawcę telefonie komórkowym była zarejestrowana na prowadzoną przez niego firmę. Jednocześnie świadek ten w sposób przekonujący zeznał, iż w inkryminowanym czasie nie był w posiadaniu tego telefonu, gdyż ów numer przekazał on siostrze oskarżonego K. P., która

jest żoną jego najbliższego kuzyna. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do podważenia zeznań tego świadka, które to zeznania stanowiły poszlakę wskazującą na bytność M. K. w przedmiotowym garażu. Co więcej owe zeznania korespondowały z relacją K. P., która to potwierdziła fakt przekazania jej tego numeru, który następnie miała użyczyć swojej matce. Co więcej owe zeznania mają także pokrycie w danych uwidocznionych w trakcie oględzin owego telefonu, gdzie M. K. nie tylko zapisał swoje dane osobowe jako właściciela rzeczonoego telefonu lecz także w kontaktach figurowały dane B. K. i K. P., zgodne z pokrewieństwem łączących ich z oskarżonym. Dlatego też Sąd Rejonowy w sposób posiłkowy oparł się na zeznaniach J. P..

Zeznania świadek A. K.

Brak było także powodów do podważenia zeznań złożonych przez A. K.. Sąd Rejonowy oczywiście dostrzega sprzeczność w zeznaniach świadka dotyczących okresu pobytu oskarżonego w jej domu. Niemniej jednak zeznania świadka odebrane w trybie art. 396 § 2 k.p.k. cechują się dużą kategorycznością. Co więcej cenzus czasowy pobytu oskarżonego w

B. jest tym pewniejszy, iż świadek owe zeznania podała w oparciu o wiek swojego dziecka, który to fakt był jej z pewnością doskonale znany. Dodatkowo świadek ta nie miała żadnego interesu w składaniu określonych depozycji korzystnych bądź niekorzystnych dla oskarżonego. Nadto co istotne A. K. potwierdziła znajomość oskarżonego z jej byłym partnerem o imieniu J.. Fakt ten wbrew pozorom ma istotny wpływ na wynik tego procesu, gdyż potwierdza on, iż osoba władająca przedmiotowym telefonem owej nocy próbowała połączyć się z tym partnerem. Natomiast fakt potwierdzenia znajomości oskarżonego z tym mężczyzną pomaga wykazać, iż czynności te powziął sam oskarżony M. K.. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę także fakt, iż zeznania świadka pozostawały jasne, spójne i logiczne. A. K. odpowiadała w sposób pewny na pytania przesłuchującego nie starając się ukrywać żadnych okoliczności faktycznych. W związku z powyższym również jej zeznania w połączeniu z wynikami oględzin tego telefonu przysłużył się do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Zeznania świadka K. P.

Sąd Rejonowy jedynie częściowo uznał za wiarygodne zeznania świadka K. P.. Przedmiotowe depozycje procesowe pozostawały korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym jedynie w zakresie faktu, iż istotnie to J. P. użyzył jej przedmiotowej karty SIM. Jednocześnie brak było możliwości podzielenia pozostałych danych przekazanych przez świadka na rozprawie, gdzie K. P. kwestionowała posiadanie tego telefonu przez jej brata. Ów fakt pozostaje bowiem w oczywistej sprzeczności z danymi ujawnionymi podczas oględzin tego telefonu, w którym znajdowała się rzeczona karta SIM. Z treści tych danych w sposób pewny można bowiem wywieść, iż ten telefon musiał być w posiadaniu oskarżonego, gdyż brak byłoby innych powodów dla takiego zapisania właściciela telefonu. Co więcej gdyby istotnie owa karta była w posiadaniu tylko K. P. to brak byłoby powodów do umieszczenia jej numeru telefonu pod pozycją K. – siostra. W związku z powyższym Sąd Rejonowy tylko częściowo oparł swoje ustalenia faktyczne na zeznaniach K. P..

<p>Oględziny ujawnionego samochodu pokrzywdzonego telefonu w</p>	<p>Natomiast doniosłe znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w tej sprawie miała analiza oględzin telefonu komórkowe znalezione w samochodzie marki A. przez G. H.. W tym zakresie trzeba stwierdzić, iż to właśnie analiza tych danych pozwoliła ustalić, iż M. K. był inkryminowanej nocy w garażu pokrzywdzonych. Ważne jest tutaj stwierdzenie, iż to właśnie dane M. K. były widoczne jako dane właściciela owego telefonu. Co więcej jak zeznali świadkowi G. i K. H. w tygodniu poprzedzającym to przestępstwo nie wzięli w tym aucie innych pasażerów niż oni sami. Co więcej o własności tego telefonu przez oskarżonego świadczą także ujęte w tym telefonie kontakty. Nadto jak wynika z analizy połączeń wychodzących z tego numeru sprawca telefonował owej nocy do J. z B., który to mężczyzna w świetle zeznań A. K. był dobrym znajomym oskarżonego. Tym samym także ten fakt potwierdza, iż nieprawdopodobna jest wersja jakoby ten telefon miał być zgubiony przez oskarżonego jeszcze przed naruszeniem miru domowego pokrzywdzonych. Natomiast w toku tego procesu nie powzięto jakichkolwiek</p>	
--	--	--

	<p>wątpliwości odnośnie rzetelności przeprowadzonych przez funkcjonariuszy policji czynności. E. to właśnie dowód z oględzin tego telefonu w połączeniu z danymi przekazanymi przez świadków miał decydujące znaczenie w przypisaniu oskarżonemu jego bytności w owym garażu w nocy z 29 na 30 czerwca 2018 roku.</p>	
<p>notatki urzędowe, notatka o podejrzanym, odpisy prawomocnych wyroków wraz z danymi o ich wykonaniu, protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną, kartę karną, zaświadczenie o stanie majątkowy</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny również pozostały materiał dowodowy wnioskowany do przeprowadzenia na rozprawie głównej przez oskarżyciela publicznego tj. notatki urzędowe, notatkę o podejrzanym, odpisy prawomocnych wyroków wraz z danymi o ich wykonaniu, protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną, kartę karną, zaświadczenie o stanie majątkowym. Przedmiotowe dowody korespondują z zeznaniami pokrzywdzonych odnośnie przebiegu przedmiotowej wyglądu owego garażu, pokonania jego zabezpieczenia czy braku śladów jego szabrowania. Natomiast dane odnośnie karalności oskarżonego wskazują. Do tego dokumenty te zostały sporządzone przez właściwe ku temu osoby w przepisanej prawem formie. Nadto żadna ze</p>	

	<p>stron tego postępowania nie kwestionowała danych wynikających z tych dokumentów. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie posiłkował się wyżej wskazanymi dowodami.</p>		
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego M. K.	<p>M. K. będąc kilkakrotnie słuchanym w postępowaniu przygotowawczym konsekwentnie nie przyznawał się do zarzuczonego mu czynu, przy jednoczesnej odmowie składania wyjaśnień. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony będąc doprowadzony na pierwszy wyznaczony termin rozprawy wniósł o jej odroczenie na czas jego pobytu w zakładzie karnym, celem przygotowania wniosków dowodowych. Z uwagi na niedługi termin tego pobytu sąd uwzględnił przedmiotowy wniosek, równocześnie odbierając od M. K. oświadczenie o jego adresie do</p>	

		<p>doręczeń po opuszczenie jednostki penitencjarnej. Oskarżony równocześnie odebrał zawiadomienie o terminie pierwszej rozprawy głównej, która miała miejsce 19 stycznia 2021 roku. Niemniej jednak pomimo opuszczenia zakładu karnego M. K. nie zdecydował się na aktywny udział w procesie i zaniechał stawienia na tym i kolejnych terminach rozprawy(o których był prawidłowo zawiadamiany na adres podany przez siebie zarówno 4 listopada 2021 roku jak i przy faktycznym opuszczenie Zakładu Karnego w N.). Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do uznania jego obecności za obowiązkową. Stąd też Sąd prowadził rozprawę pod nieobecność oskarżonego, a dowód z jego wyjaśnień z uwagi na ich faktyczny brak nie mógł stanowić podstawy ustaleń faktycznych poczynionych w tym postępowaniu.</p>	
<p>Zeznania świadka J. T.</p>	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy działając w trybie art. 350 a k.p.k. zaniechał wezwania na rozprawę świadka J. T.. Jak bowiem wynika z analizy zeznań złożonych przez świadka w postępowaniu przygotowawczym świadek ten nie posiada jakichkolwiek istotnych</p>		

	<p>informacji dotyczących przedmiotowej sprawy. Do tego jak sam wskazują w okresie objętym aktem oskarżenia posiadał istotny problem alkoholowy i nie pamięta osób, z którymi się wówczas kontaktował. Stąd też owe zeznania nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w tej sprawie i brak było potrzeby bezpośredniego przesłuchania tego świadka.</p>		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		M. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
M. K. został oskarżony o to, że w nocy z 29 czerwca 2018 roku na 30 czerwca 2018 roku w N. przy ul. (...) w zamiarze kradzieży mienia na szkodę G. i K. H. usiłował dokonać włamania używając bliżej nieustalonego narzędzia metalowego dokonał włamania do garażu budynku mieszkalnego wyłamując zabezpieczenie bramy garażowej dostał się			

do jego wnętrza jednak zamierzonego celu nie osiągnął z przyczyn od siebie niezależnych, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6-ciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

W ocenie Sądu Rejonowego zebrany w tej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżonemu działania w zamiarze zaboru cudzych rzeczy ruchomych.

Zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Tym samym biorąc pod uwagę, iż oskarżyciel publiczny przedstawił M. K. zarzut usiłowania włamania, winien w procesie karnym wykazać, iż M. K. działał w zamiarze zaboru cudzych rzeczy ruchomych poprzedzonych przełamaniem zaktualizowanego zabezpieczenia, którym pokrzywdzony zmanifestował wole

ochronę rzeczy znajdując się w jakiejś zamkniętej przestrzeni.

Następnie należy wskazać, iż w procesie karnym dla przypisania odpowiedzialności karnej nie jest wystarczające wykazanie choćby wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego przestępstwa. Dla skazania jest bowiem niezbędne przedstawienie takich dowodów, które wykazują dany fakt w stopniu graniczącym z pewnością. Co więcej w procesie poszlakowym przypisanie sprawcy danego czynu jest niemożliwe jeżeli istnieje możliwość powzięcia innej oceny zebranych w sprawie dowodów, która to ocena pozostaje zgodna z art. 7 k.p.k.

Przekładając powyższe stwierdzenie na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, iż oskarżyciel publiczny nie wykazał w stopniu należytych, iż M. K. wszedł do przedmiotowego garażu w celu zaboru cudzych rzeczy ruchomych.

W tym miejscu należy wskazać, iż istotnie w przedmiotowej sprawie zostało w sposób wystarczający wykazane, iż M. K. w nocy z 29 na 30 czerwca 2018

roku faktycznie wdarł się do garażu przyległego do domu jednorodzinnego pokrzywdzonych. Co więcej owo wtargnięcie było poprzedzone poprzez wyłamanie metalowego rygla bramy garażowej, która niewątpliwie może stanowić desygnat pojęcia zabezpieczenia rzeczy. Tak tylko należy bowiem tłumaczyć zebrany w sprawie materiał dowodowy, gdzie pokrzywdzeni w sposób kategoriyczny zeznali, iż 29 czerwca 2020 w godzinach wieczornych zamknęli ową bramę. Co więcej fakt przełamania tego zabezpieczenia znalazł swoje odzwierciedlenie w protokole oględzin miejsca zdarzenia. Nadto fakt znalezienia w samochodzie telefonu komórkowe M. K. świadczy o tym, iż rzeczywiście to oskarżony przebywał w tym garażu w inkryminowanym czasie. Nie można bowiem twierdzić, iż ten telefon nie był w jego faktycznym posiadaniu, gdyż przeczy temu analiza danych informatycznych na nim zawartych. W szczególności należy zwrócić uwagę na oznaczenie właściciela telefonu, zapisane numery jego matki i siostry, wskazujące na faktyczny stopień pokrewieństwa. Co więcej oskarżony dzwonił tej nocy do swojego znajomego, przez co nie może się tłumaczyć,

iż ktoś ukradł mu ten telefon i potem dla zmylenia śladów pozostawił na miejscu przestępstwa. Tym samym obecność oskarżonego M. K. w inkryminowanym miejscu i czasie została w sposób należyty wykazana.

Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego nie zostało w tej sprawie wykazane, iż M. K. wszedł do przedmiotowego pomieszczenia z zamiarem kradzieży, co jest elementem niezbędnym do przypisania mu odpowiedzialności karnej za zarzucone przestępstwo. O powyższym nie świadczą bowiem żadne relewantne w tej sprawie dowody. W szczególności na miejscu przestępstwa nie ujawniono jakichkolwiek śladów wskazujących na podjęcie przez oskarżonego działań polegających na szabrowaniu, przeszukiwaniu pomieszczenia w celu zaboru wartościowych ruchomości. Garaż w chwili oględzin znajdował się bowiem w stanie pozostawionym przez pokrzywdzonych poprzedniego wieczoru. Co więcej nie sposób także pominąć faktu, iż G. H. wskazał, iż w garażu tym znajdowały się wartościowe elektronarzędzia, które jednak nie zostały

skradzione. Dodatkowo świadkowie ani funkcjonariusze policji nie ujawnili śladów wskazujących na próbę uruchomienia pojazdu znajdującego się wewnątrz tego garażu. Sąd zwrócił nadto uwagę, iż G. i K. H. zeznali, iż w żaden sposób nie został zakłócony ich spoczynek nocny. Tym samym nie można domniemywać, iż oskarżony został w jakiś sposób spłoszony, przez co porzucił swój uprzedni zamiar kradzieży. Co ważne drzwi od garażu pozostawały zaledwie uchylone, przez co nie można interpretować, iż sprawcą tego spłoszenia była jakaś inna pozostająca na zewnątrz osoba. Nadto godzi się zauważyć, iż sprawca w całym garażu poruszył tak naprawdę jedną rzecz tj. kurtkę pokrzywdzonego, którą pozostawił w jego samochodzie na jego tylnej kanapie. To wszystko co najmniej równo wskazuje, iż celem oskarżonego było schronienie się w przedmiotowym garażu i przeczekanie nocy/przespaniu kilku godzin w samochodzie pokrzywdzonego. To właśnie tak lepiej dałoby się wytłumaczyć skorzystanie przez oskarżonego z kurtki G. H. (chęć ogrzania bądź okrycia), brak kradzieży wartościowych elektronarzędzi czy wreszcie zgubienie

telefonu komórkowego wewnątrz samochodu. W ocenie Sądu Rejonowego owa wersja tego zdarzenia jawi się jako bardziej prawdopodobna biorąc pod uwagę całość zebranego materiału dowodowego i wynikające z tego dane w postaci braku kradzieży, śladów szukania przedmiotów, ewentualnego spłoszenia oskarżonego. Nie można zarazem tego rodzaju zamiaru dopatrywać się tylko i wyłącznie na podstawie danych odnośnie karalności oskarżonego, który faktycznie w przeszłości popełniał przestępstwa przeciwko mieniu. Należy bowiem zważyć, iż w procesie karnym podstawą ustaleń faktycznych nie mogą być różnego rodzaju przypuszczenia, domniemania chociażby mające gruntowne podstawy w postaci zasad doświadczenia życiowego. Tym samym skoro brak jest innych dowodów/poszlak wskazujących na zamiar oskarżonego zaboru rzeczy niedopuszczalnym było utrzymanie zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego kwalifikacji prawnej.

Jednocześnie należy wskazać, iż Sąd w procesie karnym nie jest związany kwalifikacją prawną zaproponowaną przez oskarżyciela publicznego, lecz

zdarzeniem historycznym stojącym u podstaw skargi oskarżycielskiej. Tym samym przy stwierdzeniu tożsamości zdarzenia faktycznego dopuszczalne jest jego odmienne zakwalifikowanie. W związku z wykazaniem przez prokuratora, iż M. K. faktycznie przebywał w nocy z dnia 29 na 30 czerwca 2019 roku w garażu stanowiącym własność G. i K. H. niezbędne było rozważenie realizacji przez niego znamion art. 193 k.k. W ocenie Sądu Rejonowego nie budzi bowiem wątpliwości fakt, iż tego rodzaju zachowanie jest tym samym zdarzeniem historycznym, które zostało objęte skargą uprawnionego oskarżyciela. Zachowana w tej sprawie została bowiem zarówno tożsamość miejsca, czasu i tożsamość pokrzywdzonych. Również zachowanie przypisane oskarżonemu pozostaje ontologicznie tożsame z zachowaniem zarzuconym aktem oskarżenia różni je natomiast tylko i wyłącznie ocena przesłanek motywacyjnych sprawcy.

Zgodnie z treścią art. 193 k.k. wskazanego w tym artykule występku dopuszcza się ten kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo

wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza. Już elementarna wykładnia tego przepisu wskazuje, iż ów typ jest typem powszechnym. Podobnie ustawodawca nie powiązał czynności wykonawczej z wystąpieniem jakiegokolwiek zmiany w otaczającej rzeczywistości. E. typ ten jest typem formalnym. Nadto należy wskazać, iż na gruncie tego artykułu znamię cudzości odnosi się nie tylko do uprawnień właścicielskich lecz także stanu faktycznego w postaci posiadania. Natomiast znamię czasownikowe wdziera się należy rozumieć jako wejście na wskazany teren wbrew woli jego faktycznego dysponenta. W pewnych sytuacjach dopuszczalna jest więc odpowiedzialność za ten występki także właściciela owej nieruchomości. Nadto występki ten popełniony w formie działania może być objęty dwoma postaciami zamiaru sprawcy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż M. K. swoim zachowaniem zrealizował zarówno znamiona przedmiotowe jak i podmiotowe występku z art. 193 k.k. Jak wskazują powyższe ustalenia faktyczne oskarżony niewątpliwie

w nocy z 29 na 30 czerwca 2018 roku wszedł na teren garażu posadowionego w bryle domu jednorodzinnego stanowiącego własność K. i G. H.. W ocenie Sądu Rejonowego wejście oskarżonego do tak posadowionego garażu należy rozumieć zarówno jako wejście do cudzego domu jak do cudzego innego pomieszczenia – a więc do przestrzeni objętych dyspozycją art. 193 k.k. Nadto niewątpliwie zachowanie to miało miejsce wbrew woli dysponentów tego miejsca, którzy zamykając 29 czerwca 2018 roku bramę garażową w sposób wyraźny zmanifestowali swoją chęć ochrony prywatności i uniemożliwienia wejścia osób postronnych na teren ich posesji w czasie spoczynku nocnego. Jednocześnie użycie przez oskarżonego siły fizycznej przejawiającej się w podważeniu metalowego rygla owej bramy należy rozumieć jako realizację znamienia czasownikowego wdziera się. W związku z tym należy stwierdzić, iż M. K. wdarł się na teren owej nieruchomości. Tym samym zachowanie oskarżonego wypełniło wszystkie znamiona strony przedmiotowej. Zarazem zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił wykazać, iż owo

zachowanie wypełniało znamiona podmiotowe tego występku. Sąd Rejonowy stwierdził bowiem, iż oskarżony wchodząc do garażu państwa H. w nocy z 29 na 30 czerwca 2018 roku doskonale zdawał sobie sprawę zarówno faktu cudzości tego pomieszczenia jak i braku zgody pokrzywdzonych na wejście do środka. E. Sąd Rejonowy ocenił, iż M. K. działał z zamiarem bezpośrednim zrealizowania znamion z art. 193 k.k. Zatem Sąd Rejonowy stwierdził, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 193 k.k. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż przestępstwo naruszenie miru domowego nie jest przestępstwem podobnym do przestępstw, za które M. K. uprzednio odbywał karę pozbawienia wolności nie można było przyjąć działania oskarżonego w warunkach recydywy.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień

społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy określić jako nieznaczny, aczkolwiek przekraczający próg znikomości. Tak bowiem należy ocenić sytuację kiedy oskarżony przed wdarciem się do środka przełamuje materialne zabezpieczenie miru pokrzywdzonych w postaci bramy garażowej. Istotne znaczenie ma również fakt, iż do owego zajścia doszło w nocy, a więc w czasie snu pokrzywdzonych, a więc w szczególnie wrażliwym i niebezpiecznym czasie. Nadto nie sposób zwrócić uwagi, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Nadto w przedmiotowej sprawie nie wykazano jakoby M. K. miał mieć poważną motywację do powzięcia takiego czynu. Tym samym zachowanie oskarżonego należy uznać za karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k.

W ocenie Sądu Rejonowego zachowanie oskarżonego było również zawinione w świetle art. 1 § 3 k.k. Oskarżony w chwili czynu miał bowiem ukończone 23 lata, a więc był on już od dłuższego okresu czasu osobą dorosłą, która z całą pewnością musiała zdawać sobie sprawę z bezprawności czynności polegającej na wtargnięciu na teren cudzej nieruchomości. Dodatkowo należy zważyć, iż w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego w chwili czynu. Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił także stwierdzić, iż M. K. działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Zatem w realiach niniejszej sprawy można było postawić oskarżonemu relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej, co pozwoliło na skompletowanie struktury przestępstwa.

Dlatego też w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał oskarżonego M. K. za winnego tego, że w nocy z 29 czerwca 2018 roku na 30 czerwca 2018 roku w N. wdarł się do garażu położonego w bryle

domu jednorodzinnego stanowiącego własność G. i K. H. tj. występku z art. 193 k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		M. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	I	kara 4 miesięcy pozbawienia wolności	<p>Przestępstwo z art. 193 k.k. zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą pozbawienia wolności do roku. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż na mocy dyrektywy zawartej w art. 58 k.k. w przypadku tego rodzaju zagrożenia karnego karę pozbawienia wolności można wymierzyć tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy kara o charakterze nieizolacyjnym nie mogłaby spełnić dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania</p>

się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu nie sposób wymierzyć M. K. innej kary aniżeli kara pozbawienia wolności. W pierwszej mierze należy bowiem wskazać, iż jest on sprawcą niepoprawnym. Tak tylko można ocenić sytuację, kiedy uzasadniany wyrok jest już 8 wyrokiem skazującym oskarżonego. Co więcej godzi się zauważyć, iż te osiem wyroków wobec oskarżonego zdążyło zapaść pomimo jego stosunkowo młodego wieku. Następnie należy mieć na uwadze także fakt, iż oskarżony zdecydował się na naruszenie normy sankcjonowanej pomimo uprzedniego

pobytu w zakładzie karnym. Nie sposób jest także nie zauważyć, iż wcześniej wobec oskarżonego wielokrotnie stosowane były kary o charakterze nie izolacyjnym, które nie tylko w żaden sposób nie skłoniły M. K. do zmiany swojego postępowania lecz także nie były w sposób efektywny wykonywane. W tym miejscu należy wskazać, iż wszystkie orzeczone dotychczas wobec oskarżonego kary o charakterze nie izolacyjnym, na skutek uchylania się M. K. od ich wykonania kończyły się orzeczeniem kary zastępczej pozbawienia wolności. Tym samym wymierzenie oskarżonemu w realiach tego procesu kary wolnościowej jawi się jako nieadekwatne zarówno wobec notoryjności popełnianych przez oskarżonego przestępstw jak również dotychczasowego uchylania się M. K. od wykonania kary ograniczenia wolności czy grzywny. W związku z powyższym Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności. Natomiast ustalając wysokość owej kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy wziął pod uwagę stosunkowo niewielki ładunek społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

			<p>Jednocześnie nie można było pominąć działania oskarżonego w warunkach quasi recydywy kryminologicznej. Do tego w ocenie Sądu w realiach tego procesu brak jest okoliczności limitujących stopień zawinienia tego czynu, a więc okoliczności wpływających na wymiar kary w wymiarze odbiegających od stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Zatem mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy uznał, iż kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc 1/3 ustawowego zagrożenia w odniesieniu dla tego rodzaju kary jest karą adekwatną dla poziomu karygodności czynu oskarżonego i odpowiednią z uwagi na właściwości i warunki osobiste oskarżonego. W związku z powyższym w punkcie I wyroku Sąd wymierzył M. K. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	II	dowody rzeczowe	Z uwagi na przekazanie do dyspozycji Sądu Rejonowego wraz z aktem oskarżenia dowodu rzeczowego w postaci

telefonu komórkowego marki LG wraz z wydaniem wyroku w tej sprawie zmateriałizowała się podstawa do wyrzeczenia o dalszym losie tego przedmiotu. Artykuł 230 § 2 k.p.k. stanowi o obowiązku zwrotu dowodu rzeczowego w przypadku stwierdzenia jego zbędności dla procesu karnego. Oczywistym jest, iż taki stan ma miejsce po wydaniu w tej sprawie wyroku. Jednocześnie analiza danych zawartych w tym telefonie w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje, iż to właśnie oskarżony M. K. był jego posiadaczem w chwili inkryminowanego czynu. Równocześnie brak jest prawnych podstaw do orzeczenia przypadku tego przedmiotu. Dowód ten nie pochodzi bowiem z przestępstwa. W realiach tego postępowania nie wykazano także aby przedmiot ten miał stanowić narzędzie przestępstwa. Posiadanie tego rodzaju przedmiotów nie jest także w żaden sposób zabronionego. Brak jest też podstaw do kwestionowania tytułu prawnego oskarżonego do posiadania owego telefonu. Stąd też w punkcie II uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy zwrócił oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego – opisanego szczegółowo w wykazie dowodów

		rzeczowych nr I/579/20/P pod pozycją 1.
inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Natomiast w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego M. K. kosztami procesu z uwagi na zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W tej sprawie należało mieć na względzie, iż oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej. Do tego oskarżony aktualnie nie przebywa w zakładzie karnym. Jednocześnie z uwagi na jego niepoprawność brak było podstaw do uznania, iż za odstępniem od	

obciążenia oskarżonego kosztami procesu przemawiałyby względy słuszności. Dodatkowo trzeba zwrócić uwagę, iż koszty poniesione w tej sprawie przez Skarb Państwa są stosunkowo niewielki. Natomiast sama wysokość przedmiotowych kosztów wynikała z wymierzonej oskarżonemu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności – art. 2 ust 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych – 120 złotych oraz ryczałtu za doręczenie 2 x 20 złotych, ryczałtu za pobór kart karnych 2 x 30 złotych oraz ryczałtu za przechowanie dowodu rzeczowego. W związku z powyższym w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 140 (stu czterdziestu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa

Podpis